

Gange havde forbrudt sig mod Smaabørn, 6 Gange var han blevet dømt til stadig strengere Straffe. Hver Gang han var blevet løsladt, havde han begaaet nye Forbrydelser, og neppe nogen tvivlede om, at han paa ny vilde forbyrde sig, hvis han nu atter blev løsladt. Det er dette Forhold, som danner Baggrunden for Lovforslagets Fremkomst. Der kan naturligvis diskuteres om, i hvor høj en Grad en saadan Person er farlig for Samfundet, og der har ogsaa været diskuteret meget derom, specielt i det andet høje Ting. Men jeg synes nu alligevel, at man i Betragtning af de Straffe, som denne Person har været idømt, maa være klar over, at det er en meget farlig Mand, der her er Tale om. Som den højtærede Minister oplyste, er han 3 Gange blevet dømt til Tugthusstraf og 3 Gange til Fængsel for kortere Tid. Derigennem maa det efter min Mening være fastslaaet, at denne Mand er farlig for den almindelige Retsikkerhed. Men for at undgaa enhver Misforstaaelse vil jeg gerne fastslaa, at Loven naturligt ikke gives for denne ene Persons Skyld, han har kun været den ydre Anledning til, at dette Lovforslag er blevet fremsat, der er naturligvis en dybere Aarsag.

I øvrigt er det jo i Virkeligheden sørgeligt, at man maa indrømme, at Forholdene er saaledes, at Smaabørns og da især Smaapigers Sikkerhed i Alderen 8—9—10 Aar er ved at blive et alvorligt Problem her i Landet. Ja, der gaar neppe en Maaned, uden at man i Bladene kan læse om Forbrydelser, der er begaaet mod Børn; ofte er det mindre alvorlige Forseelser, der er Tale om, men der har jo ogsaa været mange yderst alvorlige Tilfælde. Jeg har fulgt dette Forhold gennem Bladene i flere Aar og har lagt Mærke til, at det især er Børn fra Smaakaars-hjem, det gaar ud over. Dette er ikke tilfældigt, for naar Moderen er paa Arbejde eller stærkt optaget af Arbejde i Hjemmet, maa Børnene være mere overladt til sig selv, og de bliver derved naturligvis lettere et Bytte for saadanne samvittighedsløse Personer, som disse Forbrydere er. Jeg ved ikke, om det passer, men jeg har ikke kunnet undlade at tænke paa, at det maaske heller ikke er helt tilfældigt, at det er en Justitsminister, udgaaet fra Arbejderpartiet, som blev den første, der greb ind med fast Haand paa dette Omraade.

Den bestemte Sag, der har dannet den ydre Anledning til dette Lovforslags Fremkomst, har været Genstand for me-

gen Drøftelse i Pressen og i det andet høje Ting og ligeledes Mand og Mand imellem. Der er maaske nok Jurister, der kritiserer den Afgørelse, som Justitsministeren har truffet, ligesom der er Politikere, der har kritiseret den, og for øvrigt vilde det vel være vanskeligt at træffe en Afgørelse i en Sag som denne, som man kunde regne at alle Politikere vilde være tilfredse med. Men een Ting er jeg ganske sikker paa, og det er, at Befolkningen ude omkring i Landet, som ikke særlig anlægger juridiske eller politiske Betragtninger overfor en Sag som denne, er den højtærede Justitsminister meget taknemmelig for det Standpunkt, han her har indtaget, og jeg kunde da ogsaa pege paa, hvad man jo ved, at der fra Kvindeorganisationernes Side er stor Tilfredshed dermed. Jeg bygger i saa Henseende min Tro paa dette, at et af de Krav, der ved sidste Valg blev rejst fra Dansk Kvinde-samfunds Side, netop gik ud paa at skaffe større Sikkerhed for Børn og Kvinder, end der er i Øjeblikket. Maaske jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa citere nogle ganske faa Linier, som stod i Dansk Kvindesamfunds Medlemsblad midt i November dette Aar. Der stod bl. a. følgende: „Vi vil sikkert alle føle os overbevist om, at Justitsministeren i dette Tilfælde har handlet til Gavn for Samfundet. Men gaar vi ud derfra, staar det samtidig klart for os, at havde vi haft en Minister, der *ikke* havde besøgt Forbedringshuset og *ikke* ønskede at gaa skønmæssigt frem, saa var denne farlige Forbryder sluppet ud til ny Forbrydelse. Saa utrygt er vi stillet.“ — Jeg antager, at saaledes tænker sikkert de allerfleste Kvinder her i Landet, de allerfleste Mødre, ja, jeg kan sikkert godt sige: de allerfleste Forældre her i Landet. Jeg er ganske overbevist om, at de allerfleste Forældre ikke vil kunne forstaa det Stormløb — kan man næsten sige —, som blev rettet mod Ministeren, da Sagen forleden var til Debat i det andet høje Ting. Det er for Resten ikke første Gang, Rigsdagen beskæftiger sig med den Person, der nu er interneret. Jeg har set oplyst, at denne Persons Forhold blev drøftet i det andet høje Ting for et Par Aar siden, men der kom ikke noget ud af Sagen, og Grunden dertil var, at daværende Justitsminister Rytter afviste Sagen. Jeg vil antage, at det for mange Mennesker staar som en Gaade, at det egentlig kunde lade sig gøre at afvise en Sag som denne.

Der er jo talt og skrevet meget om